

Iz nekdanjih pesmi

Ivo Brnčič

Čas

Nad smrad negibni teh mrtvaških dni
se kakor nad odprto, gnusno rakev sklanjamo.
Potem pa se po praznih ulicah preganjamo
kot norci in kot stekli psi.

Nenehno vonj krvi človeške nas duši ko plin.
Mi pa molče si gledamo dlani, ki jih razkrajajo
krvavi madeži in nas glasno ovajajo,
da vsi sokrivi smo, da je na vseh zločin.

Poslednje je ostalo izven nas: preteči molk
brezimnih množic, ki življenja dajejo,
da se nekoč pod nami tla zamajejo —
ta molk, ki rase kot potop, teman, zlogolk.

A vendar: vse, kar nas v temi na mrtvi straži
samotnih izgublencev še stoji,
uči ta strašni čas, kako se v mrak preži,
kako molči se, čaka in sovraži.

Trenotje

Kadar bo tiho ob uri
ledene samote brezdanje
pristopilo mračno Vprašanje,
da še poslednjič preburi

do dna slednje duše tolmun —
o, kakšen bo nemi glas
utoplencev globoko v nas,
o, kakšen bo zadnji račun?

Vsak zamorjeni stok
in vsaka ljubezen pozabljena —
vse, vse kakor trupla pohabljena
zavrženih, bledih otrok